

Foreløbig Lov af 12te Juli 1862 om samme Gjenstand. (1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 485.)

Wierring: Naar man sammenligner Lovudkastet, saaledes som det nu foreligger, med Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt var forelagt af Regjeringen, er der deri kun foretaget to Forandringer, idet nemlig 75 Rd. er nedsat til 65 Rd., og den Tid, til hvilken Loven skal underkastes Revision, er forandret fra 1865—66 til 1867—68, saaledes at der altsaa skal hengaae et Tidsrum af 5 Aar, inden Loven skal underkastes Revision. Disse Forandringer har jeg ikke Noget at indvende imod, ligesom jeg heller ikke har Noget at indvende imod Lovens øvrige Indhold. Det, hvorfor jeg har bedet om Ordet, er med Hensyn til den foreløbige Lov, der staaer i Forbindelse med denne Lov. Spørgsmaalet om foreløbige Love har allerede flere Gange tidligere været Gjenstand for Forhandling her i Thinget. Fra Begyndelsen har maatte Opfattelsen af foreløbige Loves Betydning og Udstrækningen af deres Virksomhed været mindre klar, men efterhaanden har der dog uddannet sig en temmelig almindelig Opfattelse i saa Henseende. Her er nu et Tilfælde, der, saavidt jeg kan see, ikke har foreligget tidligere, og uagtet der ikke kan foretages nogen Afstemning med Hensyn til dette Spørgsmaal her i Thinget, har jeg dog troet, at det kunde være passende, at jeg udbad mig Tilladelse til at yttre et Par Ord om dette Tilfælde, og jeg gjør dette saa meget hellere, som jeg i alt Væsentligt er enig med, hvad der er udtalt i saa Henseende i det andet Thing. Efter Loven af 19de Februar 1861 § 6 skal Vederlaget for Kontorudgifter ved et Justitsembede, der er blevet ledigt, bestemmes ved en Lov, der forelægges den første Rigsdag, som træder sammen, efterat Vakancen har fundet Sted. Men i det andet Punktum af den samme Paragraf hedder det, at „indtil en saadan Lov er vedtagen, kan vedkommende Minister foreløbig bestemme Beløbet, dog ikke for længere Tid end til Udløbet af det første efter Bestikkelsen indtrædende Finantsaar“. Af Motiverne til det foreliggende Lovforslag sees man, at Vakancen er indtraadt den 30te Oktober

1861, altsaa paa en Tid, da Rigsdagen var samlet. Efter Ordene i § 6 vilde altsaa en Lov om Kontorudgifterne for dette Embede være at forelægge den første Rigsdag, der sammentræder, efterat Vakancen har fundet Sted, altsaa den Rigsdag, der traadte sammen i Oktober 1862, det vil sige den nuværende Rigsdag. Efter det andet Punktum i § 6 vilde Justitsministeren altsaa ved Embedets Besættelse foreløbig have kunnet bestemme Beløbet af Vederlaget for Kontorudgifterne, og denne Bestemmelse vilde da være bleven i Kraft indtil Udløbet af det første Finantsaar, der indtraadte, efterat Bestikkelsen havde fundet Sted; altsaa hvis Bestikkelsen var foregaaet inden Udløbet af Finantsaaret 1861—62, vilde Justitsministerens Bestemmelse gjælde indtil Udløbet af det indværende Finantsaar; hvis Bestikkelsen derimod først havde fundet Sted, efterat det nuværende Finantsaar var begyndt, vilde Bestemmelsen forsaavidt vedblive at gjælde indtil Udløbet af det følgende Finantsaar 1863—64. Da imidlertid Begyndelsen af Paragrafen foreskriver, at der skal forelægges en Lov for den først sammentrædende Rigsdag, efterat Vakancen har fundet Sted, vilde denne Bestemmelse forhindre, at der i nærværende Tilfælde kunde gives det andet Punktum i Paragrafen en saa vidt Udstrækning som den nys omtalte. Nu har den høitærede Justitsminister troet, at da Rigsdagen var samlet paa den Tid, Vakancen indtraadte, vilde det ikke være hensigtsmæssigt eller i Lovens Aand, om han i nærværende Tilfælde ved en Resolution fastsatte Beløbet for Kontorholdsudgifterne. Han har anseet det for at være mere i Lovens Aand, at han udstedte en foreløbig Lov derom. I mine Tanker er det imidlertid tvivlsomt, hvorledes dette egentlig kan bringes i Overensstemmelse med Lovens Ord, thi i Loven staaer der udtrykkelig, at for den første Rigsdag, som sammentræder, efterat Vakancen har fundet Sted, skal Loven forelægges, og dette er i nærværende Tilfælde den Rigsdag, der er sammentraadt iaar. Jeg vilde altsaa have anseet det for mere hensigtsmæssigt, om den høitærede Minister selv ved en Bestemmelse havde fastsat Beløbet istedetfor at faae det bestemt ved en foreløbig Lov, og det saa meget mere, som det ikke forekommer mig